

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

พระราชบัญญัติ

จัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ จัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๘

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“บุคคลวัยรุ่น” หมายความว่า ชายอายุสิบเจ็ดปีบริบูรณ์ ขึ้นไป และหญิงอายุสิบห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไป ซึ่งยังไม่บรรลุนิติ ภาวะตามกฎหมาย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานที่ รัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการสอบสวน” หมายความว่า คณะกรรมการ พิจารณาสอบสวนเพื่อการอาชีวศึกษาสงเคราะห์

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๓

“คณะกรรมการพินิจ” หมายความว่า คณะกรรมการพินิจและสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัติ ให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานคุมประพฤติ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ

มาตรา ๖ บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ผู้ใดยังไม่มีอาชีพหรือรายได้ที่ดี มีอาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินไม่พอแก่การยังชีพตามควรแก่สภาพที่ดี หรือมีอาชีพหรือรายได้ที่ขัดเคืองจามสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนที่ดี จะได้รับการสงเคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปีบริบูรณ์

(๒) ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานการศึกษาของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ

(๓) ภิกษุ สามเณร ในพระพุทธศาสนา และนักบวชในศาสนาอื่น

(๔) ผู้ที่มีร่างกายพิการทุพพลภาพ หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือผู้ที่เจ็บป่วยซึ่งอยู่ในระหว่างรักษาพยาบาล หรือผู้ที่หายป่วยซึ่งอยู่ในระหว่างพักฟื้น

(๕) ผู้ที่ได้รับการอุปการเลี้ยงดูเป็นปกติจากผู้มีหน้าที่ตามกฎหมาย หรือหน้าที่ตามศีลธรรม ซึ่งต้องให้ความอุปการะเลี้ยงดูเช่นนั้น

(๖) ผู้ที่ขาดอาชีพหรือรายได้ยังไม่พ้นกำหนดหกเดือน

มาตรา ๗ เมื่อมีกรณีอันควรสงสัยว่าบุคคลซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดใดเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่า

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

ราชการจังหวัดนั้น มีอำนาจเรียกบุคคลดังกล่าวมาแสดงหลักฐาน อาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นได้ และให้มีอำนาจเข้าไปในที่อยู่อาศัยหรือสำนักงานในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อสอบสวนอาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของบุคคลที่ต้องสงสัย ซึ่งอยู่ในที่ อยู่อาศัย หรือสำนักงานนั้น

ให้ผู้ครอบครองที่อยู่อาศัย หรือผู้ครอบครองสำนักงาน นั้น อำนวยความสะดวกและตอบคำถามของผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด

ถ้าบุคคลดังกล่าวในวรรคแรกไม่สามารถแสดงหลักฐาน อาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของตนได้ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดมีอำนาจมอบบุคคลนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ สอบสวนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ และให้พนักงาน เจ้าหน้าที่มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวนเช่นเดียวกับ พนักงานสอบสวนตามบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณา ความอาญา

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๕๑

มาตรา ๘ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดส่งตัวมาแล้วให้รับทำการสอบสวน ในระหว่างสอบสวนให้มีอำนาจควบคุมไว้ หรือจะปล่อยชั่วคราว โดยมีประกัน หรือหลักประกันตามควรแก่กรณีก็ได้

มาตรา ๙ การควบคุมบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดส่งตัวมาในระหว่างสอบสวน จะควบคุมไว้ได้ไม่เกินเจ็ดวัน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อทำการสอบสวน หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งอนุญาตให้ควบคุมตัวไว้ต่อไปอีกก็ได้ ครั้งละไม่เกินเจ็ดวัน และให้อนุญาตได้ไม่เกินกว่าสองครั้ง

มาตรา ๑๐ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังคณะกรรมการสอบสวน

ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าบุคคลซึ่งถูกสอบสวนนั้น ไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการควบคุม

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๑ ให้มีกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณาสอบสวนเพื่อการอาชีวศึกษาสงเคราะห์” เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ^๕นี้ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ อธิบดีกรมมหาดไทย อธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมตำรวจ และบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินห้าคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีเป็นกรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้ดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่ง อาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการอีกได้

ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนถึงกำหนดความวาระ ให้แต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่าง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งขึ้นแทนนี้ให้ดำรงตำแหน่งเพียงเท่าเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๒ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า บุคคลซึ่งถูกสอบสวนเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้มีคำสั่งส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ และ

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

บุคคลซึ่งถูกส่งตัวไปนั้นต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนก่อนมีคำสั่งส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามความในวรรคแรก ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมอีกได้ และให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามบทบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๓ บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งส่งไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีได้ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ในระหว่างอุทธรณ์คำสั่งให้ส่งบุคคลนั้นไปตามคำสั่งของคณะกรรมการสอบสวนก่อน แต่ถ้ามีประกันให้เป็นที่เชื่อถือว่า จะให้ประกันระหว่างอุทธรณ์คำสั่งก็ได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศตั้งสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่สำหรับรับผู้มลัษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ เพื่อทำการอบรม และฝึกให้ทำงานอาชีพตามความเหมาะสมและตามถนัด และให้ความอุปการตามควร เพื่อให้มีความเป็นอยู่ด้วยดี เหมาะสมแก่สภาพ

มาตรา ๑๕ บุคคลซึ่งถูกส่งไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ ถ้าภายหลังปรากฏว่า มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้ หรือมีรายได้พอแก่การยังชีพตามควรแก่สภาพก็ดี เป็นผู้ที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๖ กก็ดี เป็นผู้ประพฤติดนดี ไม่เคยกระทำความผิด หรือฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และผู้นั้นประสงค์จะไปประกอบอาชีพของตนเอง โดยมีบุคคลที่เชื่อถือได้รับรองจะหาอาชีพให้ทำ หรือโดยกรมประชาสงเคราะห์จัดให้ประกอบอาชีพก็ดี ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ได้

มาตรา ๑๖ ภายในกำหนดสามปีนับแต่วันที่ได้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามคำสั่งของคณะกรรมการสอบสวน ให้บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ไปรายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งตนมีภูมิลำเนาอยู่สามเดือนก่อนครั้ง เว้นแต่เป็นผู้ที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๖ (๑) (๓) หรือ (๔)

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจเรียกผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่มาสอบสวนเพื่อประโยชน์ในการสอดส่องความประพฤติและการประกอบอาชีพได้ ถ้าปรากฏว่าเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ วรรคแรกอีก หรือไม่มีมารายงานตัวตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ควบคุมผู้นั้นส่งไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามเดิม

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

หมวด ๒

การจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลวัยรุ่น

มาตรา ๑๗ บุคคลวัยรุ่นผู้ใดที่เขวเรื่อนอยู่ในที่สาธารณสถาน แสดงเป็นที่น่าสนใจว่าไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีทางเลี้ยงชีพคิด ทำความรำคาญแก่ผู้สัญจรไปมาคิด หรือประพฤติน่าไม่สมควรแก่วัยคิด ให้พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจมีอำนาจชักถามบุคคลวัยรุ่นนั้น และถ้าเห็นสมควรให้นำตัวไปยังที่ทำการพนักงานสอบสวนที่ใกล้เคียงที่สุด เพื่อให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนฐานะอันแท้จริงของบุคคลวัยรุ่นนั้น

เมื่อได้ทำการสอบสวนแล้ว ปรากฏว่าเป็นผู้มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ให้พนักงานสอบสวนควบคุมบุคคลวัยรุ่นนั้นไว้ แล้วแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองบุคคลวัยรุ่นนั้นรับตัวไป และให้ว่ากล่าวตักเตือนหรือผู้ปกครองบุคคลวัยรุ่นนั้น ในกรณีเห็นบุคคลวัยรุ่นประพฤติดนมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกอีกเป็นครั้งที่สอง ให้พนักงานสอบสวนเรียกประกันที่คนนั้นแก้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๑

บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองผิด
ประกันทัดเทียม ให้ปรับไม่เกินห้าสิบบาท และให้ส่งบุคคล
วัยรุ่นนั้นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อส่งคณะกรรมการพินิจ

ในกรณีที่บุคคลวัยรุ่นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือ
มีแต่ไม่ยอมมารับบุคคลวัยรุ่น ให้พนักงานสอบสวนส่งบุคคล
วัยรุ่นนั้นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อดำเนินการเช่นเดียวกับที่
บัญญัติไว้ในวรรคสอง

มาตรา ๑๘ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการ
พินิจและสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น” ประกอบด้วยอธิบดีกรม
ประชาสัมพันธ์เป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง ผู้แทน
กระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกรม
มหาดไทย ผู้แทนกรมตำรวจ และบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกิน
สามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี เป็น
กรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้ดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ
อีกได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๗

ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนถึงกำหนดออกตามวาระ ให้
แต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างอยู่ กรรมการที่ได้รับ
แต่งตั้งขึ้นแทนให้ดำรงตำแหน่งเพียงเท่าเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

ให้คณะกรรมการพินิจมีอำนาจและหน้าที่ดำเนินการและ
ควบคุมดูแลสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่นให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๙ เมื่อคณะกรรมการพินิจเห็นว่าบุคคลวัยรุ่นผู้ใด
เป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ ให้มีคำสั่งส่ง
บุคคลนั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น

มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศตั้งสถานอาชีว
ศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น และออกกฎกระทรวงกำหนด
ระเบียบวินัยของสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น

มาตรา ๒๑ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์บุคคลวัยรุ่นมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) สืบเสาะและพินิจเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความ
ประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่ง
จิต นิสัย อาชีพ และฐานะของบุคคลวัยรุ่น ผู้ปกครอง และ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

บุคคลซึ่งบุคคลวัยรุ่นนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับบุคคลวัยรุ่นนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการที่ต้องเป็นบุคคลซึ่งมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ เพื่อรายงานคณะกรรมการพินิจ

(๒) ควบคุมบุคคลวัยรุ่นที่ได้รับตัวไว้ และดำเนินการเพื่อสวัสดิภาพของบุคคลวัยรุ่น

(๓) กำหนดที่ เป็นผู้ดูแลอบรมสั่งสอนบุคคลวัยรุ่น

(๔) ให้การศึกษาและฝึกอาชีพ หรือวิชาชีพ ตลอดจนทำการอบรมสั่งสอนศีลธรรมแก่บุคคลวัยรุ่น

(๕) ทำการตามความจำเป็นให้ทราบความเป็นอยู่ของบุคคลวัยรุ่นที่ออกไป เพื่อให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัย การครองชีพ และการศึกษา เท่าที่จะทำได้

(๖) ให้คำปรึกษาหารือแก่คณะกรรมการพินิจ

(๗) ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการพินิจ

มาตรา ๒๒ ถ้าบุคคลวัยรุ่นเป็นผู้ที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้นอยู่ในฐานะที่จะเลี้ยงดูอุปการบุคคลวัยรุ่นได้ คณะกรรมการพินิจอาจมอบตัว

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๓

บุคคลวัยรุ่นให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองรับไป โดยเรียก
ประกันทัณฑ์บนแก่บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้สัญญาว่าจะ
ปกครองดูแลบุคคลวัยรุ่นให้ประพฤติตนดี และจะกำหนดให้
ผู้ทำประกันทัณฑ์บน หรือบุคคลวัยรุ่นรายงานให้พนักงานคุม
ประพฤติทราบความเป็นไปของบุคคลวัยรุ่น ตามระยะเวลาที่
ระบุไว้ในประกันทัณฑ์บนก็ได้

มาตรา ๒๓ ถ้าบุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกควบคุมนั้นไม่มีบิดา
มารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ไม่สามารถรับปกครองดูแล
ตามความในมาตรา ๒๒ ได้ คณะกรรมการพินิจอาจจัดหางาน
ให้ผู้นั้นทำ และถ้าบุคคลวัยรุ่นมีทางที่จะหาที่อยู่อาศัยได้ ก็
อาจปล่อยตัวไปเพื่อให้มีโอกาสดำรงงาน

ถ้าบุคคลวัยรุ่นไม่มีที่อยู่อาศัย หรือมีแต่ไม่เป็นที่พอใจ
ของคณะกรรมการพินิจ ก็อาจกำหนดที่ใดที่หนึ่งให้อยู่ตามที่
เห็นสมควร

งานซึ่งคณะกรรมการพินิจจัดทำให้ทำนั้น บุคคลวัยรุ่นจะ
ปฏิเสธไม่ทำโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไม่ได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๒๔ ถ้าคณะกรรมการพินิจเห็นว่า การมอบหรือ
ปล่อยตัวบุคคลวัยรุนตามความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓
จะไม่เกิดผลดี ก็ให้ส่งควบคุมบุคคลวัยรุนไว้ในสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์บุคคลวัยรุน หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรอาจส่งผู้นั้น
ไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ก็ได้

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่บุคคลวัยรุนถูกส่งตัวไปอยู่สถาน
อาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ ให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในส่วนที่
เกี่ยวกับการจัดอาชีวศึกษาส่งเคราะห์แก่บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ

มาตรา ๒๖ บุคคลวัยรุนซึ่งได้มอบหรือปล่อยตัวไปตาม
ความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ จะต้องอยู่ในความ
ควบคุมความประพฤติของพนักงานคุมประพฤติตามกำหนด
เวลาซึ่งคณะกรรมการพินิจเห็นสมควร

ถ้าพนักงานคุมประพฤติเห็นว่า บุคคลวัยรุนซึ่งอยู่ใน
ระหว่างการควบคุมความประพฤตินั้น ประพฤติตนเรียบร้อย
สมควรให้พ้นจากการควบคุมความประพฤติ ก็ให้รายงานไปยัง
คณะกรรมการพินิจ เมื่อคณะกรรมการพินิจเห็นสมควร ให้สั่ง
พ้นจากการควบคุมความประพฤติได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๕๕๗

บุคคลวัยรุ่นผู้ใดซึ่งต้องอยู่ในความควบคุมความประพฤติเมื่อบรรลุนิติภาวะแล้ว ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเพื่อรายงานความประพฤติต่อคณะกรรมการพิจารณาการดำเนิน การตามความในมาตรา ๒๑ ต่อไป

มาตรา ๒๑ บุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกควบคุมตัวตามความในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าผู้ใดเป็นผู้ ประพฤติตนเรียบร้อยสมควรปล่อยตัวได้ ก็ให้มีอำนาจสั่ง ปล่อยตัวไป

ถ้าบุคคลวัยรุ่นผู้ใดถูกควบคุมตัวไว้จนบรรลุนิติภาวะแล้ว และคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นประพฤติดนยังไม่เรียบร้อย จำเป็นต้องควบคุมต่อไป ก็ให้มีอำนาจสั่งส่งตัวไปอยู่ในสถาน อาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่

มาตรา ๒๔ ให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินหน้าที่ควบคุม และสอดส่องความประพฤติของบุคคลวัยรุ่นตามที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัตินี้ และตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ ให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินอำนาจเช่นเดียวกับ พนักงานสอบสวนตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณา ความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของตนตามที่

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ และให้อำนาจเข้าไปในที่ซึ่งบุคคล
วัยรุ่นอยู่อาศัยในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก
เพื่อสืบเสาะ และรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการควบคุมความ
ประพฤติของบุคคลวัยรุ่นนั้นได้

มาตรา ๓๐ บุคคลวัยรุ่นซึ่งต้องอยู่ในความควบคุมความ
ประพฤติ ถ้าละเมิดข้อกำหนดในการควบคุมความประพฤติ
ครั้งแรกให้พนักงานคุมประพฤติว่ากล่าวตักเตือน ครั้งที่สอง
ให้ส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น เพื่อ
ควบคุมไว้ต่อไป

มาตรา ๓๑ บุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกควบคุมอยู่ในสถานอาชีว
ศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น ถ้าหลบหนี หรือไม่ยอมทำงาน
ตามที่กำหนดให้ทำ ครั้งแรกให้ส่งโทษทางวินัย ครั้งที่สองให้
ส่งตัวไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๒ บุคคลซึ่งถูกส่งตัวไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์ผู้ใหญ่หรือที่ใดที่หนึ่งโดยคณะกรรมการสอบสวน
หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ขัดขืนไม่ไป หรือ

เล่ม ๓๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

หลุดหนีไปจากสถานนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๓ บุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกส่งไปอยู่สถานอาชีวศึกษา สงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น ถ้าขัดขืนไม่ไป มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๔ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน

มาตรา ๓๕ ผู้ใดกระทำการเพื่อบริการให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ได้รับการอาชีวศึกษาสงเคราะห์ หรือช่วยเหลือมิให้ถูกส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ หรือสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น เป็นการหลกเลียงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ การที่จะให้ประชาชนเป็นพลเมืองดีของชาติเพื่อความเจริญของบ้านเมืองนั้นจำเป็นต้องที่จะต้องช่วยเหลือจัดให้บุคคลที่ไม่ประกอบอาชีพอย่างใด ได้มีทางประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งตามความเหมาะสมตามถนัด ถ้าปล่อยให้เที่ยวเร่ร่อนไปตามยถากรรม ไม่ประกอบอาชีพอย่างใดในทางที่สมควร เมื่อเกิดความคับแค้นในการครองชีพก็ย่อมจะต้องดิ้นรนเพื่อแสวงหารายได้มาสู่ตน แม้ในทางมีจลาอาชีพอตามแต่จะทำได้ อันเป็นภัยต่อสังคมและถ่วงความเจริญของบ้านเมือง จึงสมควรปรับปรุงการจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ ตามพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยยกเลิกพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว และตรากฎหมายว่าด้วยการจัดอาชีพศึกษาให้แก่บุคคลดังกล่าว โดยกำหนดให้มีสถานที่สำหรับฝึกอบรมการประกอบงานแก่ผู้ไร้อาชีพ เพื่อให้มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพ หารายได้มาบำรุงเลี้ยงตนเองและครอบครัว ให้มีความเป็นอยู่ด้วยดีตามควรต่อสภาพต่อไป.